

Redacția: Administrația
Tipografică:
Brașov, piața mare, lângă
biserica Sf. Spiridon.
București: Administrația
Tipografică:
București, piața mare, lângă
biserica Sf. Spiridon.
București: Administrația
Tipografică:
București, piața mare, lângă
biserica Sf. Spiridon.

GAZETA TRANSILVÂNIEI

ANULU XVI.

„Gazeta” este în să-care-și
Abonamente pentru Anstro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 6 franci.
Se primumără la toate oficiile
poștale din țară și din afară
și la dd. colectori.
Abonamentul pentru Brașov
a administrației, piața mare,
Tergulul Inului Nr. 30 etagiu I:
L.: pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr.
Cu dusul în casă: Pe un an
12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Un eșemplar 5 cr. v. a.
sân 15 bani. Atât abona-
mentele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 277.

Brașov, Mercuri, 15 (27) Decembrie

1893.

„Politică de împăcare“.

II.

Brașov, 14 Decembrie v.

În totă lumea, la toate popoarele culte, se înțelege sub o „împăcare politică” între două popoare aceea acțiune comună, care printr-o stabilire și recunoșcere împrumutată a drepturilor și intereselor fiicăruia, curmă certele, divergențele și neînțelegerile dintre ele.

Când e vorba așa de împăcare politică, această trebuie să aibă un substrat pozitiv, prin care să se delature în realitate plângerile și nemulțumirile existente. O împăcare politică între două popoare în condițiunea, că unul se ia tot, ear celălalt se dea tot, nu pôte fi.

E învederată și nu mai e lipsă de esplicare, ca să înțelegă orîși cine, că o astfel de soluțiune a litigiului secular între Maghiari și Români, numai împăcare nu pôte fi, ci ar însemna scurt și cuprinzător învingerea unora și capitularea celorlalți.

Acăsta e atâta de clar, încât chiar și entușiștii mameluci oficioși ai d-lui Hieronymi vedă și recunosc, că nu pot susține tesa despre o „împăcare politică” cu Români și de aceea, ca să mascheze acțiunea perversă a maghiarismului violent, pună în primul plan „împăcarea pe cale socială”, ce formeză programul stăpânului lor, ear întreaga acțiune pentru amăgirea și ademenirea poporului român, cu scopu ca se renunțe la drepturile și interesele sale naționale, o caracterizează ca „politică de împăcare și aplanare a divergențelor, neînțelegerilor și urilor naționale.”

Aceste cuvinte au un sunet așa de frumos și, precum vedem cu părere de rău, ele seducă încă pe mulți, omeni inteligenți chiar din sinul nostru, a crede, că ne-am afla în ajunul împăcăciunii. De ce

dér se nu le folosescă oficioșii unguri, când printr’asta urmăresc numai tendința lor de a ne amăgi, fără de a risca nimicu cu frase și vorbe goale, lipsite de orîce valoare reală?

Cumcă așa este și nu altfel ni-o arată în casul de față chiar oficioșii dela „Pester Correspondenz” într’un mod neîndoios. După ce spun, că „totă opiniunea publică din Ungaria este electrisată de idea politice de împăcare”, inaugurată de ministrul de interne, ei continuă astfel:

„Să nu înțelegem rău pe nobilul patriot și pe înțeleptul bărbat de stat. El nu vrea să inaugureze nicidecum o politică de împăcare de genul, cum a fost ea inițiată în Austria... Nimeni nu vrea în Ungaria să creeze pentru Români nouă legi, privilegii, concesiuni separate: legea existentă, decă se va executa cu neapreciată bunăvoință și se va susporta cu spirit nepreocupat, dă Românilor totă libertatea pe terenul social și cultural. Fia-care Românu pôte în Ungaria, ca orîși care Maghiar se urce întră scară a oficiilor publice, fără ca să trebuie să renegă naționalitatea, decă posede calificația recerută și scie să satisfacă pretensiunilor, ce le face interesul comun al statului și interesul națiunii politice una și nedespărțită față cu fiicăre, în mână căruia este pusă puterea și dreptul de dispozițiune asupra concetățenilor săi de diferite limbi.”

„Legile noastre n’au nici o scădere, scăderea zace în mânuarea defectuoasă a lor de o parte, în încăpăținarea și neîncrederea nutrită cu răutate de altă parte, cu deosebire însă în raporturile sociale, cum s’au dezvoltat ele prin vina tuturor părților între Maghiari și Români.”

„De aceea este așa de cu minte și nobil din partea lui Hieronymi,

că și-a pus mână sa așa de blândă și totuși așa de tare pe acăsta rană, și vrea să dobândescă efectul împăcătoru, aplanatoru, împreunatoru înainte de tôte pe terenul social — efectul ulterioru pe terenul legislativ, în genere pe terenul întregii vieți publice. nici că mai pôte apoi lipsi.”

Va să dăcă cu alte cuvinte: să căutăm legături pe cale socială, să convenim Români cu Unguri la banchete și la petreceri, să ținem toasturi de frățietate, să jucăm „Ceardașul” cu ei și ei „Bătuta” cu noi și să ne împăcăm cu gândul că avem o sorte comună și că trebuie să renunțăm la crîce legi deosebite, privilegii seu concesiuni separate, ca să putem conlucra împreună pe temeiul legilor existente unguresci, cari suprimă individualitatea noastră națională și facu imposibilă dezvoltarea culturii noastre românesce, pentru înflorirea și întărirea statului național maghiar.

Și ce se va întâmpla cu plângerile și cu gravaminele poporului nostru?

De aceste se n’avem grijă, căci rezolvarea lor este aședată în mâni sigure ale juraților din Clușiu.

Așa înțeleg Ungurii dela putere acțiunea politice de împăcare cu Români.

„Hieronymi — dăcă „Pester Correspondenz” — arată cu mână binecaventătoare drumul, pe care Maghiarii și Români se pot întelui în iubire și concordiă frățescă.... unii ca învingători, ceilalți ca învinși, căduți la grația și discrețiunea celor dintâi.

Planul ar fi admirabil, decă nu ar fi luat cu atâta perversitate și dispreț față cu drepturile neprescriptibile ale națiunii române dintre Tisa și Carpați.

Poftiți și alegeți acuma Români

între drumul ușor presărat cu florile dragostei fătarnice unguresci, care vè duce la capitulare, și între drumul cel greu și anevoios al continuării luptei demne și legitime naționale, care vè promite isbânda cauzei vóstre sfinte!

Alegerea, credem, nu ne pôte fi grea, pentru că nici nu mai stă în voia noastră, ci în voia providenței, care n’-a susținut în cursul vécurilor limba și naționalitatea intactă și nu ne va părăsi tocmai acuma, când suntem mai aprópe de țintă.

CRONICA POLITICĂ

— 14 (26) Decembrie.

Fostul deputat și ministru italianu Bonghi, publică în revista „Vie Contemporaine” un lung articol, în care arată cu mare sinceritate neînțelegerile, cari despărtesc adă pe Franca și Italia. ér dreptu concludsiune dăcă între altele: Trebuie să vè spun, că eu nu sunt în Italia singurul, care deplânge cele ce s’au comis mai ales de cătră ultimele nostre trei cabinete. Ce trebuință, în adevăr, avea d-lu Crispi d’-a se lăsa să mergică la eclatante demonstrațiuni fără nici un rost, dér demulți de bine venite, spre a îmuli greutățile și a provoca fără motivu prăpastiile? Ce trebuință avea d-lu di Rudini d’-a semnala dela începutu si cu grabă reînnoirea tratatului triplei alianțe? Ce trebuință avea bietul domnlu Giolitti, să lase pe prințul de Neapole să se ducă la Metz? Se întâmplă și în Italia, ceea ce se întâmplă în tôte părțile. Miniștrii, în vederea d’-a face față atacurilor reale ori imaginare ale adversarilor lor, facu care de care lucruri mai bătătoare la ochi, ca să se facă renumiți în fapte senzaționale, din cari cred, că voru trage folose. Dér, de cele mai multe ori, ceea ce obțin este tocmai efectul contrar. În acăsta cele trei cabinete au reușit perfectu. Indată ce amicii noștri voiesc înșiși (ei o voiesc cu țăriă), ca tôte acestea să nu se mai întâple, sunt

FOILETONULU „GAZ. TRANS.”

Gloria „Valahilor”.

(Urmare).

Revinu érá la politica șovinistă și dăcă: fôrte rău serviciu facu patriei cei ce se întrecu pentru de-a insulta pasu de pasu, pe Români. N’ar trebui aduși Români acolo, ca să piérdă speranța întru rezolvarea dreptelor lor pretensiuni, pe calea normală.

Dóră n’o să vrem să ajungă lucrul unde ajunsese sub domnia turcescă, când Pașa din Buda cărmuia țera. Acesta cerea din când în când informațiuni dela organele densusului:

— Ce face poporul? întrebă pașa.

— Înjură fú ruspunsul.

— Puneți dare mai mare pe el.

Peste câtva timpu érá întrebă pașa:

— Ce face poporul?

— Plânge și suspină, fú rəspunsul.

— Puneți dare și mai mare pe el.

A treia óra érá întrebă:

— Ce mai dăcă poporul?

— Acuma nu mai dăcă nimicu, mănăncă, bea, saltă și se veselesce.

— Stați pe locu! strigă pașa, acuma nu e bine; poporul e desperat. Scădeți dările, faceți ușurare poporului.

Ér cei ce-și batú jocu de Români, aducă-și aminte, că Românu rəsplătesce și binele și rəul, ce i-se face, că e fôrte învențios și iscusit. Nu nisce micu tiranul voru păcăli...

Fóia croată „Agramer Zeitung” se miră cum șovinismul maghiar denegă poporului român totă virtutea militară. Decă acăsta fóia ar avea ocaziune să vedă, până unde a degenerat șovinismul și cu ce consecință sistematică își urmăresce infernalul seu plan, pentru de a-i presenta pe „Valahi”, ca pe nisce poltroni, omeni lipsiți de virtute și bărbăție, atunci nu s’ar fi mirat de locu, de obrăsnicia acelora, cari cutéză a trage la îndoială, ba a trânti în noroiu, virtutea militară a poporului român.

*

Alătura cu virtutea militară, se aprețiază și bravura vécătorilor de alpi, mai alesu lumea elegantă, aristocrația împreună

cu domnitorii cu totu, punu mare pondu, pe un bărbat, care are renumele de bun vécător.

Diarele vécătoresci sunt per excellențiam diare aristocratice. Cetesc adese, în foile vécătoresci din Austria, certe între vécători aristocrați și între „Herrn Bauern”, pe cum îi numesc acele foi, dér meritul vécătorilor țeran din Alpi, nici când nu se negă. Nu totu astfel se întâmplă și la noi. Am întelnit mai de multe ori în „Vadászlap” din Budapesta descrieri puțin simpatice poporului român.

În numerii mai recentu se afia mai multe schițe și corespondențe din Făgăraș, iscălite de Crausz Géza „erdőrendező”, care băsbăe de răutate în contra Românilor. Astfelu în numărul din 5 Iulie propune, ca pe viitoru să nu se mai dea țeranilor români licență de aș cumpăra arme pentru siguranța proprie, căci la ómenii séraci nu merge nimeni să fure; ér de ursu țeranul are frică, pe ursu țeranul nu-l vede, ci vede numai capra și căprióra, pe care, ca hoțu de vécaturu, pe ascunsu, le pușcă și fură. A da la mulți țeranu arme în mână ar fi — dăcă numi-

tul domn — din punctu de vedere politicu și alu siguranței publice, periculosu. În numărul din 5 Augustu, face o dare de sémă, despre teritoriul de vécaturu și respective despre starea și relațiunile vécătoresci din țera Făgărașului, în care descrie pe vécătorii români, ca pe nisce omeni fôrte lași, lipsiți de tôte însușirile unui adevérat vécaturu. Dăcă, la pândă de ursu nici-odată nu merge unul singuru, ci câte 3—4 înșiși, și că nu cutéză să stea la pândă în pădure pe potecă, la pusóre, unde iese ursul, ci se suiă cu toți pe unul și același copacu, din marginea pădurei, de unde se întorc fără rezultat.

În numărul din 25 Augustu, descrie „O pândă la ursu” din care se vede claru intențiunea de a presenta pe „vécaturul român”, ca pe unu perde vécaturu, ca pe unu ticălosu, vitézu la jafu, dér fricosu unde bărbăție se cere. D-sa ne spune, că într’una din serile frumoșe, doi băbați uriesci oțeliți de vijelii, doi bandiți de otar, hoți de vécaturu, contrabandiști și orîce alta, după împrejurări, care sunt stăpâni peste poporul jăfuitu, se apropiă de marginea unui codru. Unul se numia Ionu, celălaltu Gligor. După ce descrie îmbrăcăminte țe-

de ideeă, ca punctul de plecare al campaniei întreprinse de Comitetul nostru permanent franco-italian pentru propagandă de împăcare, trebuie să fie *modificarea curentului opiniei publice*. Va ajunge acolo, deoarece suntem favorizați dela un capăt la celalalt al țării de cele mai binevoitoare dispozițiuni ale spiritelor. Asupra acestui tărâm am voi, ca să lucreze cu noi amicii noștri din Franța. Interesul este comun. Este o operă de îndeplinit, ca frați și egali. La acesta nu se va pute ajunge într-o zi, nici într'un an. Dér dispozițiunea opiniei publice, formată odată în masele poporului, buletinele de vot se vor însărcina cu restul. *Nimic nu dovedesce, că destinele țerei mele vor fi conduse totdeauna de amicii triplei alianțe* Bunele noastre intențiuni vor triumfa, ora de succes nu se poate precisa, dér ea va sosi.

Din incidentul sârbătorilor bisericești apusene, **Papa a ținut o alocuțiune** către cardinalii, cari au mers să-l salute, ca de obicei, la Crăciun. Prea Sfinția Sa a spus: Ca și voi și întocmai ca antecesorul meu, nutrim dorința fierbinte de-a fi vestitorii păcii europene și a lumii întregi. Noi suntem promovatorii zeloși ai păcii, fiindcă pacea s'a născut în indivizi și ea trăese în credință. Astfel înaltul oficiu de preot, care este sentinela credinței și apărătorul adevărului, apare ca apostolul unirii și al păcii. Acestei misiuni apostolice trebuie să i-se dea mână liberă, cuvintele ei trebuie primite fără de nici o suspiciune și trebuie născuți, ca aceea să potă pătrunde la cetățeni, în familii și la guvernele statelor. Atunci va fi erăș pace și spiritele se vor liniști. Dér deși pacea și iubirea deapropelii au dispărut, fiindcă omii au pierdut dinaintea vederii lor cerulul, totuși nu trebuie căduți în desperare. Dilele liniște se vor reintorci, și prin aceasta se va deștepta din nou sentimentul religios al popoarelor și simburii credinței se vor desvolta la viață, fiindcă Mântuitorul nu părăsește omenirea odată salvată.

Primul ministru al Angliei, **Gladstone**, drept răspuns la propunerea de a se spori **puterea maritimă engleză**, prezentată și susținută de d-lu Hamilton, a spus, că guvernul se îngrijese în deajuns de puterea maritimă a țerei. În Anglia vasele mari se construiesc în trei ani, pe când în Franța abia în 4 și jum. Anglia are acum vase de război de 527,000 de tone, pe când vasele Franței și Rusiei împreună nu însemneză, decât 318,000 tone. Chiar și dacă Anglia n'ar mai construi de-acum alte vase, totuși Rusia și Franța abia prin anii 1897 și 1898 ar putea ajunge să posedă împreună atâtea vase, ca Anglia, și chiar și atunci în privința mărimii vaselor ar fi tot îndărăt.

ranilor și un dialog între dâșii, din care pe lângă frica de urs, se mai vede și superstițiunea lor, căci Ionu istorisește ca *malum omen* despre un câne alb cu ochi de foc, care a urlat la meșul nopții, la porța lui. Acest câne apoi, s'a prefăcut într'o buhă și a sburată. Ajunși la destinațiune, țeranii își încarcă armele, lungi de un stânjen, cu cinci poște mari; cu un glonț furat dela un pădurar; cu trei bumbi de aramă turciș; cu patru bucăți rupte dintr'o potcovă; c'unu pond de aramă, greu de cinci grame, furat dela Jidov, apoi se urcă pe un brad de lângă cărare, rupu toate clombele și cetina, care putea să împedece pușcătura; își vizitează pistolele și cușitele late și ascuțite ca briciul. Dér oh malheur! și-au uitat ambii puscile jos pe pașiște. Ionu se scoboră și le duce pe amândouă pe brad. Într'aceea se crăpă de ziua, corul paserilor își începe melodiosul cânt. Deodată se aude de câtră miadă-qi un răcnet, care face să amuțescă păsăruicile. Capra cea neagră, și căpiora, înspăimântate își ridică și întorc capetele, în cea parte. Ionu și Gligor schimbă priviri semnificative. Deodată sboră un cocoș de munte,

Dér flota engleză va fi și mai multu întârită. Ministrul de marină e ocupat acum chiar cu esaminarea unor planuri, cari la timp, se vor supune aprobării Camerei. N'ar fi lucru cuminte, termină Gladstone, decât, pentru a se răsturna guvernul, s'ar desfința metoda după care cestiunea lucrurilor pentru flota de război se supune aprobării Camerei anualmente și la epoca la care găsece de cuviință a face acesta guvernul. Propunerea d-lui Hamilton a fost respinsă. În discuția a mai vorbit și ministrul tesaurului, Sir V. Harcourt, arătând, că pe când Anglia are 19 vase de război de clasa întâiu, Franța n'are decât 10, și vasele engleze sunt și mai mari și mai iuți. În ce privece pe Rusia ea are în marea Baltică un singur vas de război de clasa I-a, pe care l'ar putea trimite în Mediterană. În anul 1898 Anglia are posedă 22, Franța 15 și Rusia 9 vase de război de clasa întâiu. Sir Harcourt termină cu declarația, că guvernul e hotărât să mențină supremația flotei engleze.

Din Senatul român.

Discuțiune privitoare la cestiunea română.

Discursul ministrului de externe **Al. Lahovary** *)
Fine).

Imi mai rămâne, nu să dovedesc, dér să afirm, și voi fi creduți de tot lumea și chiar de D-vostre, că decât vei veni la putere, nu vei face ceea ce ne îndemni pe noi astăzi, ca să facem.

Dacă iei angajament în fața Senatului s'o faci, locul meu este al d-tale, poftim de seși pe el! (Sensația în sală).

Și decât vei face aceste propuneri și te se va refusa, — cine știe în ce termen! dér să fim pe pace că nu le vei face — ce-ți va rămâne dumitale de făcut?

De sigur nu războiul, căci omul care ar vrea să declare război în ast-fel de condițiuni, ar merita, cum dicea Ioan Brătianu, să fie dus într'o casă de sănătate, ér nu pe banca ministerială. (Aplause).

Nu vă va rămâne de cât ceea ce ați făcut de mai multe ori și ceea ce se numesce scuse!

Și erăși, vă voi aduce aminte cuvintele lui I. Brătianu, cuvinte cari se potă vesce de minune cu ceea ce faci d-ta astăzi. Este neprețuit I. Brătianu în această cestiune, avem un tesaur. Acum ceea ce n'ai făcut și nu vei face, ca guvern, mă întreb, aveai dreptul și era înțelept din partea d-tale s'o ceri să se facă, când ești în opozițiune? Acesta este cea din urmă întrebare! Ca un deputat tineru, un om fără trecut, fără să fi exercitat puterea și fără speranță cel puțin d'a o exercita puțin într'un viitor forte apropiat, să via la tribună și să vorbesc de aceste mari cestiuni, cari ori-cum mișcă când sunt sincer espuse, ori-ce inimă română pricepe acest lucru. Ași fi silit cu părere de rău să-i distrug iluziunile, dér să-i respectez sentimentele; însă un om, ca d. Sturdza, un om așa de hârșit

*) A se vedé „Gaz. Trans“ nr. 272, 273, 274 și 276 din a. c.

după el o mierlă spăriată: tufșul părându se desface în două părți, ursul ajunge la cărare, privece în toate părțile, dér fiindcă nu observă nimic suspicios, pomesce la bradul cu vânătorii. Aici dă de straița vânătorilor, uitată acolo, o rupe în bucăți, o aruncă, apoi își continuă drumul și dispore.

Vânătorii se scoboră frumșel de pe brad; punu coda de iepure pe țita dela pușcă (piston) ca să nu se ude praful; apoi făcându imputări Ionu lui Gligor și Gligor lui Ionu, că de ce n'a pușcat și ieu direcțiunea către casă.

Atăta din povestea d-lui Krausz Géza, „erdorendez“, la ceea ce eu, care n'am vedut'o, precum n'a putut s'o vedă nici d-sa, firesce, nu pot dice nimic; ér a purta polemie cu d-sa n'am nici un gust, nici îl țin pe d-sa competent în asemenea materie.

Am însă să protestez în contra intențiunei d-sale, cu care prezentază înaintea publicului maghiar pe „vânătorul român.“

(Va urma)

în afacerile publice, un om cu un trecut întreg și forte discutabil în asemenea cestiuni, cu spiritul răcit și pote cam sbărcit (ilaritate) de toate compromisurile unei lungi și sdruncinate vieți politice, se vie cu sânge rece să facă nise propuneri, pe cari știe, că ministrul actual nu le pote primi, și pe cari d-lui ministrul de mâne, le va pune la dosarul uitărei!? Pentru-ce? Dér chiar se dicem, că a înflăcărat așa de multu adunarea, că ne-a mișcat în asemenea grad, că cestiunea fiind mare, nobilă, patriotică, se uităm trecut d-lui și să dobândesc aprobarea majorității. Atunci forte bine, cum am mai dis-o încă odată, îi dicu: locul meu este al d-tale. Poftim! Ce va face a doua zi? Nu va face nici resbelu, nici intervențiune, nici samsarlicu cinstit sau necinstit, va face scuze și va dice: cu iertăciune! D-sa se espune la una ca asta, eu nu m'espun căci de când am avut onorea să fiu în capul acestui ministeru, au fost cestiuni grave, periculoase, arțetore, despre cari s'a vorbit și am știut să le impac cu onore pentru această țera (aplaude).

Căci noi cunoscându până unde ne ajută puterile, nici-odată n'am depășit limitele regulor de bună cuviință și de bună înțelegere între statele neatarnate și amice și decât nici-odată n'am lăsat din drepturile țerei cu o liniă măcar, și vom avea probe să vă dăm până unde am mers cu această apărare (aplaude), totuși am respectat totu-deuna drepturile celorl'alți. Ast-fel decât s'au întemplat conflicte cu cele mai mari puteri, chiar densele au fost silite să recunoscă, că am fost în dreptul nostru și să nu ceră dela noi ceea ce nu erau întemeiați să pretindă (aplaude).

Un stat mic, dér tare prin consciința drepturilor sale, hotărât nici a le depăși, câștigă respectul puterilor celor mai mari. Inșe violență, esagerațiunea și nedreptatea sunt un esec de la statele cele mari și o nebuniă demnă de dispreț la cele slabe.

Când însă, într'o dreptă cestiune, când prerogativele și interesele țerei vor fi amenințate, atunci le vom apăra până la ultima noastră centimă și până la ultima noastră picătură de sânge; până atunci însă se ne punem în pozițiune leală, corectă, din punctul de vedere al relațiunilor internaționale cu vecinii noștri, fiă mari, fiă mici. Dér cum dicea I. Brătianu, s'au găsit bărbați de stat ai unor state forte mari, cari și-au permis în opozițiunea față de d. Sturdza. „Dér, dice I. Brătianu, se știe ce valoare au atacurile ce aduce „cine-va când este în opozițiune și decât „cutare (aci citeză câte-va nume, cam inexact, le voi trece) au atacat, pe rând „fiă-care câte-o putere în mod mai multu „seu mai puțin violentu, după ce au venit la ministeru, au spus: cu iertăciune!“ (ilaritate).

Eu nu voi să dicu cu iertăciune, guvernul conservator n'a spus nici odată cu iertăciune! (aplaude).

D-lor, dér acesta va să dică, că în această cestiune nu ne interesăm, suntem absolutu nepăsători? Evident că nu. Dér ce lință? Ceva mai multu, decât această acțiune ar avea loc, cel mai mare rău ce-lu putem face Transilvonenilor ar fi acesta: acțiune oficială putem să avem care nu s'ar sfirși ori cu un esec, ori cu umi-

Pricepu ca omii de stat ai Ungariei încetul cu încetul să se convingă ei înșiși că ar fi bine să schimbe politica față cu naționalitățile nemaghiare, ne provocă nesiliți de nimeni; trebuie să avem încredere în înțelepțiunea și dreptatea omenească; de ce se ne credem că mai curându, seu mai târziu această dreptate, această înțelepțiune vor lumina și pre omii de Stat ai Ungariei, pe diariștii, pe oratorii lor, că pasiunile se vor risipi, unele se vor imblândi și pote că se vor lua măsuri pentru a se indulci legile și a împăca vrăjmașii? Inșe, d-lor, ceea ce s'ar pute face pe această cale, fiți sigur că pe cale stângace care ne-o indică d. Sturdza nu s'ar face de loc.

S'a găsit un om mare de Stat în Anglia și un mare partid, partidul liberal, care de altminterea nu are nici o asemenare cu d-vostre, care dela dâșii au propus îndreptarea unei seculare nedreptăți, autonomia Irlandei. Ei bine, ce credeți? decât ar fi îndrăsnit o putere străină să se amestece în cestiune și să ceră dela un partid englez o soluțiune cât de moderată, cât de dreptă, atunci n'ar mai fi fost nici Thory, nici Wighy, n'ar fi fost decât Englezii, toți gata să apere demnitatea națiunei și a Statului lor. În România, decât o putere străină ar interveni în o cestiune interioară, credeți, că ar mai fi dreptă, seu stângă, liberal seu conservator — facu excepțiune pentru căți-va fanatici — am fi tot Români gata să ne apărăm până la ultima picătură de sânge drepturile noastre suverane. (aplaude)

Dlor, am dovedit dér, că această intervențiune departe de a fi folositoare, ar fi păgubitoare pentru Transilvnenii, ar da îndărăt, nu știu cu câți ani, soluțiunea ce doresc Românii de dincolo și ar ridica în contra lor totă inverșiunarea și totă furia unui nemu mândru, pe care nu-lu putem presupune mai puțin conscientu și mai puțin golosu de suveranitatea lui, de cum am fi și noi.

Acțiunea acesta ar fi rea, ar fi nefositoare, păgubitoare chiar.

Și când d-nul Cogălniceanu dice: „dér lucrurile merg așa, națiunea română decât de peste Carpați va peri“, D-lu Brătianu, cu o mare încredere în viitorul acestei națiuni, îi răspunde:

„Dér d-ta, d-le Cogălniceanu, ai dist „o frasă, care nu numai nu mi-a plăcut, „dér a găsece și periculoasă, și de aceea „voiu să o rectificu: când elementul românănu va peri în Transilvania, va peri „și România! Eu, d-lor, dicu: că nu va „pari nici în Transilvania, nici în România! „nici odată!“

Și avea dreptate d. Brătianu. Opera, care nu s'a putut săvârși în atâtea secole de barbarie și întunecă, opera de-a strivi și înabași acestu neam, nu se pote săvârși în secolul nostru de progres, de lumină și dreptate. Fără școle, fără tribune, fără presă, fără instituțiuni libere, acestu neam a luptat și nu a perit, când dincolo de Carpați erau nise obiagi, când dincolo de Carpați trăiau sub despotismul caprișos al unor stăpâni de o di numiți și revocați de o putere absolută orientală.

Și acum cu atâtea mijloce de luptă și de apărare, în secolul nostru, voiți ca acestu neam să piară? Nu, d-lor, el va trăi, va lupta, va birui, căci în sufletul seu oțelitu veghiază instinctul unei nobile origini și unei nobile meniri. Și nu are trebuință pentru acesta nici de demersurile mele incorecte, decât ași fi destul de imprudent ca să le facu, nici de prietenia târă, meșugită și nesinceră a șefului actual al partidului liberal.

Domnia lor a căutat, ca o popularitate cam vestejită să o facă să înflorească, udând cu aceste lacrimi prefăcute, au căutat sub frumosul pavilion al unei nobile cause, să ascundă marfa d-lor politică, destul de rău cunoscută în această țera, dér nu vor isbuti, ei vor rămâne cu dâș. Cătu pentru mine sunt sigur, că mi am făcut datoria și voi primi aprobarea Senatului. (Aplause prelungite).

Mișcarea între Slovaci și Ungurii.

Încă în ziua de 21 l. c. diarul național slovac „Narodnie Noviny“ își exprimă bucuria, că adunarea poporală slovacă convocată pe ziua de 26 Dec. a. c. în orașul Tisov, va fi vizitată de naționaliștii slovaci din toate părțile, din comitatul Gömör și din comitatele vecine.

Abia trecuă însă două zile și aceeași foia publică o încunoscă așeză președintei Emerici *Maniva*, dată din Tisov, în care se anunță, că adunarea poporală publică, amintită mai sus, nu se va putea ține în 26 Dec. în Tisov, deoarece solgăbirul cercului Melohanczk a *interzis folosirea casei orașului* pentru ținerea adunării.

Se înțelege de sine, dice dl Manica, că această piedecă nu ne pote conturba în scopul și în împlinirea datoriei noastre, și afară de aceea vom face recursu în contra oprirei solgăbirăscă.

Multu îi supără pe șovinștii maghiari și pe uneltele lor împrejurarea, că acum Slovaci vor să se organizeze partidul lor național. De aici piedecile și oprirea, una mai volnică și mai absurdă decât cealaltă, ce le punu în calea adunărilor slovace. În orba lor patimă mică desposti ai regimului de desnaționalizare, trecu la vederea chiar, că tocmai prin aceste șvercoliri ridicole facu cel mai mare serviciu cauzei naționale slovace, căci deșteptă și pe cei mai apatici dintre Slovaci.

SCIRILE ȚILEI.

— 14 (26) Decemvra.

Onomastica episcopului Popea. „Foia diecesană“ spune, că ziua S-lui Nicolae, onomastica P. S. Sale episcopului Popea, a fost serbată la Caransebeș în următorul mod: În presăra zilei tinerimea dela institutul teologic-pedagogic se prezentă înaintea P. S. Sale, unde după ce corul elevilor a cântat în nulu ocașionalu

teologul A. Aldană a salutat pe P. S. Sa printr'o vorbire, la care P. S. Sa mulțumi, recomandând tinerimei virtutea sincerității și recunoștinței, ce caracterizează pe totu omul de bine. În ziua următoare s'a serbat o liturghie, după care P. S. Sa primi în rezidența episcopescă felicitările membrilor din Consistor și ale preoțimii locale, ale corpului profesoralu dela institutul pedagogic și teologic, ale corpului ofiteresc, ale funcționarilor comunității de avere și ale altor particulari.

— 0 —

Palatinul al Ungariei. Compatrioții noștri maghiari au dus'o departe. După cum spune „Pesti Naple“, Majestatea Sa le va numi palatin pe arhiducele Iosif. Numita fôia primese cu surprindere această știre și n'are nimic contra, decât observarea, că palatinul nu se numește de rege, ci se alege de „országgyűlés“-ul unguresc. — De, apetitul crește mândrind.

— 0 —

Prelegere publică. Dumineca trecută și-a ținut prelegerea sa despre „puterea credinței“ d-lu prof. P. Danu. Plecând dela lipsa de credință adevărată religioasă a societății noastre moderne, arată, cum această lipsă este izvorul atâtor răătăcir și porniri rele. Condamna indiferentismul religionar, care chiar în vécultu nostru alu umanității devine totu mai pronunțat, și crede, că cauza acestui curent greșit este a se căuta în creșterea neglijată a copiilor cu privire la simțământul religios, la credința în Dumnezeu. Trecând apoi la lipsa de credință pe diferite terene de activitate omenească, arată, că rezultatele mari în istorie și în viață, sunt a se atribui în mare măsură puterii de credință a diferiților bărbați, în bunul sfârșit alu întreprinderii lor. Întărirea simțului de a-ți face totdeuna datoria și iubirea sunt urmările fericite ale acestei credințe. Fia-care din noi trebuie să ne iubim poporul, națiunea, care ne-a născut. Această necesitate imperativă și condițiune a progresului general se pôte implini numai printr'o credință tare în destinul, în viitorul nămului nostru. — În totalu, conferența d-lui prof. Danu a fost foarte interesantă și bine cercetată. Publicul a aplaudat viu pe conferențiar.

— 0 —

O limbă nouă pentru armata comună. „Figaro“ într'unul din numerii săi mai noi satirizează și critică tot-odată cu asprime armata comună austro-ungară din cauza diferitelor limbi naționale, de cari se folosește ea. Recomandă apoi cu totă seriozitatea, ca această armată să primescă în primul locu limba așa numită „Orba“, pe care a inventat'o limbistul italianu Guardioli și care înlocuiește limba „Volapük“. Se dice, că noua limbă „Orba“ se pôte învăța în decursu de câteva zile, ba chiar și în decursu de câteva ore. Scopul ei nu este de-a schingui limbile naționale, ci de-a servi numai ca mijlocu de înțelegere pentru streini și călători. Mulți dicu, că și noua limbă „Orba“ este o absurditate, ca și „Volapük“, cu toate acestea „Figaro“ conștură pe oficerii austriaci, ca să o învețe câtu mai curând.

— 0 —

Pressa anarhistă este mai numerosă decât s'ar crede. Ea numără în totalu 49 de diare și anume: în limba germană 10, cari apar în Berlinu, Viena, Londra, New-York, Chicago etc.; în limba franceză 10 și adevă în Parisu, Dijon, Lyon, Marsilia, Bruxelles, Geneva și Statele unite din America etc.; în limba italiană 8, adevă în Turinu, Marsala, Messina, Mantua, Buenos-Ayres, St. Paulo (Brasilia), etc.; în limba spaniolă 8, adevă în Saragossa, Barcelona, Algisias (Africa), Chily, Buenos-Ayres, New-York etc.; în limba englesă 6 diare, anume în Londra, New-York etc., pe urmă în limbile holandesă, boemă etc.

Mamifestări ale studenților universitarii români.

Eată adresa de mulțămire ce au adresat'o universitarii din Bucuresci

representanților țerei în cestiunea română :

Studenții universitarii din Bucuresci, luând act, în ședința extraordinară dela 11 Dec. 1893, de energica apărare a cauzei fraților noștri de peste munți, susținută cu atâta demnitate în Camera și Senatulul României, își exprimă adăna lor recunoștință și neclintitul lor devotamentu d-lor reprezentanți ai țerei, cari au corespuns simțământelor întregului popor român, supuind, într'unu momentu solemn, la judecata țerei și a Europei, cauza drăptă a Romanilor subjugăți.

Comitetul național alu Studenților universitarii. Bucuresci, 12 Decemvre 1893.

* * *

Comitetul studenților a mai publicat în diarele de dincolo următorul protest :

Studenții universitarii români, indignați în fața noilor persecuții sêvêrite contra consăngenilor noștri de sub corôna sf. Stefanu, prin suprimarea arbitrară, de cătră guvernul unguresc, a diarelor române „Tribuna“ și „Fôia Poporului“ din Sibiu, protesteză cu energiă contra acestui nou atentat la libertatea presei și atrage atenția celor în dreptu asupra pericolelor, ce voru urmă din această ôrbă înăbușire a glasului celor asupriți,

Procesul de presă contra „Foi Poporului“.

Clușiu, 23 Decemvre n. 1893.

(Raportu specialu alu „Gaz. Trans.“)

(Urmare și fine.)

La 3 ore d. a. redeschidându-se ședința, se dă cuvântul apărătorului Dr. St. Popu: Vorbesce forțe liniștitu și obiectiv, cu toate aceste vorbirea lui n'a avut tocmai efectul dorit.

Voiesce să fiă leali, cându vede că suntemu în ajunul împăcării, (?! Culeg.) și așa nu vrea se pășescă înainte cu o vorbire ațâțătoare, cându începem a ne înțelege laolaltă (?! Culeg.)

Arată, că toate cele cuprinse în articolul incriminat sunt fapte adevărate, ér nu demne de a fi pentru acele tîrîți înaintea tribunalului auctorii lor.

Pentru aceea îns elu nu cere grația, pentru acusați, ci numai dreptate.

Noi nu subminăm întregitatea statului; această subminare numai în fantasia d-lui procuror există; n'amă chiamat puter streine pe pământul patriei niciodată. Dacă ar fi făcută această acusatul, atunci n'ar veni să-lu apere la loculu acesta, ci l'ar desprețui.

Ungurii au avut forțe mulți prieten în afară, cându au luptat pentru libertate: tocmai așa suntem astăzi noi Români.

Desfășură apoi cum se observă legea naționalităților în patriă; seculul prezentu este seculul dezvoltării principiului de naționalitate a popórelor. Maghiarii dela Francesi, Români dela Maghiari au învățat această. Dér decât Ungurul așa voiesce să se înfrățescă, cum sfătuesce această procurorul, atunci nu vomu fi noi prieten până-i lumea! (Punându-și mâna pe inimă): această trebuie să ni-o cucerescă maghiarii, dér nu se ne înfrice.

D-lui procuror îi cade rēu, că naționalitățile din patriă trăiesc bine cu țerile vecine; dér' această numai spre binele și taria Ungariei servește. Procurorul lucră la nimicirea presei române. Și în procesul „Tribunei“ elu a influențat pe jurați cu cunoscuta scormonire infamă despre „reșcola dela Beiuș“.

Trebuie să se ocupe și cu așa numitul „martiri iefin“, deorece procurorul l'a adus înainte. Trebuie să apere ficcare libertatea, care e cel mai scump tesaur alu poporului. Și Maghiari după sufocarea reșcolei din 48, au pribegit, dintre cari mulți înca trăesc; și așa nici pentru Români amenințat cu temniță nu e dejositoare fuga.

La finea vorbirei sale dr. Popu rógă pe jurați să le dea mâna de împăcare; să completeze și să implinescă de facto amici-

ția și ospitalitatea arătată deună cu privilegiul primirei studenților români din Blășiu.

Și acum trece la apărarea clientului celuilaltu, I. Popa Necșa: aduce aminte juraților, că nu de mult o fôia maghiară din Clușiu a dîșu, că patenta împărătescă din 1852 este timbrată ca o pată rușinosă pe justiția unguresc.

Lucre jurații după consciința, trecă cu vederea paragraful patentei, și achite pe unu editoru, care în compunerea articolului — de altmintrelea cu totul neincriminabil — nici o parte n'are. Și nu vina, decât ș-ul l'a tras în judecată. Era datorința lui, ca să implinescă mandatele redacțiunei, dóră acesta îi este pânea de toate dîlele.

Și finesce apoi vorbirea, apelându la consciința juraților. Cere achitarea ambilor.

Replica procurorului Lazar: Constată mai întâi cu plăcere că apărarea lui, Dr. Pop a fost liniștită și obiectivă și că și dēnsul va vorbi așa. Pe elu l'u acusă cu ură; bucuros ar abdice de ura această, decât d-lu Russu și soții săi nu i-ar da ansă la această. Ceea ce scrie „Tribuna“ pentru inteligență, „Fôia Poporului“ scrie pentru popor, neluând în considerare, că poporul nu înțelege ideile cuprinse în articol. Se miră, că Russu aduce înainte casul dela Scărișora într'unu procesu politic. Pe Vasiliu Lucaci nu ca pe Românu l'au judecat la temniță, ci ca pe cetățen de stat maghiar, care a greșit în contra legilor. Susține îns acusa asupra martiriului iefin, aduce înainte casul lui Poviciu, care a încassat gratulările, scrisorile de aderență și apoi fuge dinaintea pedepsei. Procurorul îns își susține temerea că Români ardeleni graviteză spre România și inima lor bate pentru România, și așa, cum potu pofti, ca să ne împăcăm?

Replica d-lui Dr. Stefanu Popu: Cu cele ce le-a dîșu procurorul despre „ură“ mai bine va fi să nu mă mai ocupu. Din partea noastră ne apropiăm sinceru de Maghiari, dér nu pentru aceea, ca să scotem verdictu negativ. Dacă d-vostre d-lor jurați judecați pe unu bărbat, care în compunerea articolului n'are nici o parte și pe unu alu doilea pe care l'ați tîrît din temniță înaintea tribunalului, atunci primirea studenților din Blășiu a fost numai simulare și sportu.

Așa crede, că a încercat totu ce a fost cu puțință în favorul acusaților.

După acesta președintele a reasumat acusa și apărarea ambelor părți și le-a înaintat juraților în 6 întrebări, ér jurații retrăgându-se, spre a aduce verdictul, au răspuns la ele în modul următor:

- 1) Sunt convinși jurații, cumcă articolul incriminat cuprinde agitare?
12 da.
- 2) Sunt convinși, că autorul articolului e Iónu Russu Șirianul?
12 da.
- 3) E vinovat Russu Șirianul?
12 da.
- 4) Pôte-se aplica punctul c. alu ș-lui 34 alu legii de presă asupra lui Iónu Popa Necșa?
9 da, 3 ba.
- 5) Editoru responsabilu este Iónu Popa Necșa?
10 da, 2 ba.
- 6) Vinovat e Popa Necșa?
9 da, 3 ba;

Procurorul Lazar cere a se aplica pedepșa maximă conformu ș-lui 172 punctu b. a codicelui penal. Din cauțiunea de 2500 fl. a „Fôiei poporului“ se se confiscă 500 fl. Pe Popa Necșa cere a-lu pedepsi cu 500 fl. Spesele vigililor 21 fl., ér a interpretului 15 fl.

Stefanu Popu cere, ca pedepșa să fiă câtu mai domólă, pentru-că sunt multe împrejurări, cari ameliorază acusa. La 6 ore președintele a publicat următoarea sentință a tribunalului:

Russu Șirianul e pedepsit cu 6 luni închisore de stat cumulativ, adevă, calculându-se din 1 Noemvre 1893 și 100 fl. amendă. Iónu Popa Necșa e pedepsit cu 2 luni temniță ordinară, ér din cauțiunea

„Fôiei Poporului“ se subtragă 500 fl. Sentința tribunalului are să se publice în limba maghiară în fruntea „Fôiei Poporului“.

Procurorul e îndestulit, apărătorul Stefanu Popu îns a însinuat recursu de nulitate. — Cu acestea pertractarea s'a finit.

*

Așadere juriul, acuma compus din 6 advocați și 2 alți funcționari, toți juriști, prin urmare juriul compus în majoritate din ômeni, cari ar fi în stare și ar fi dator să aprețeze cum se cere unu articolu de diar, nici de astă-dată nu s'a pronunțat cu privire la conceptul de agitare, așa precum îl difinesce legea criminală, căci articolul nicăiri nu conține provocare directă. Cum dér pôte fi juriul garanța pentru o judecată nepătimășe, când acuma mai la 50 ani află juriul aplicabilă patenta concesională din 1852? Dreptul de recusare, folosindu-se astă-dată, nici această nu garantază o judecată nepreocupată.

Când mai deună era vorba de onorea avocatului Manu, pe autoru îl achită juriul într'unu casu, după părerea noastră, evidentu de vătămăre de onore, ér pe editorul fôiei îl achită unanim, cu toate, că d-lu Manu s'a declarat însuși de „bun patriot“ așa, că ar fi fostu mai consultu să rămână acasă, prin ce s'ar fi scutit și pe sine, și și pe colegii săi români, absenți, de insultele obrasnice ale deputatului armean și avocatul Iessekutz, făcute la adresa tuturor advocaților români, stigmatizați toți fiindu de rēi patrioți și esplotatori ai poporului. Ér în casul de față editorul responsabilu Popa Necșa este declarat vinovat după patentă?

În casul primu jurații, cel puțin în majoritate, au fost nejuristi, dóră unii din aceia, cari ar fi venit în conflictu cu științele; ér în casul de față, juriul inteligent judecă, cu toate, că s'a esplotat din partea apărătorului peste merit escursiunea misterioasă a studenților blășieni, care escursiune de altmintrelea pe lângă toate asigurările d-lui Dr. Hossu, din motivul unor puncte din program, a lăsat pe Români din Clușiu în mare nedumerire și întunerec.

După părerea noastră dér instituțiunea juriului, cum există ea adă la noi, în cause de procese politice nu pôte nici-decum correspunde chemării sale, căci constituirea juriului maghiar în procese de pretinsă ură, nu garantază de loc lipsa urei, a părtinirii și a interesării.

Raportor.

Hellada sub tutelă.

Cetim în „Curierul Financiar“:

Camera elină a votat suspendarea plăței datoriei publice, autorizarea d'a se plăti cupónele scădute și cele cu scadența de Ianuarie cu 30 la sută și întregul aranjamentu ce guvernul grecu a pregătit pentru despoierea creditorilor.

În urma acestui votu, ministrul Germaniei, Angliei și Franței din Athena au protestat contra acestei hotăriri, care desființază toate amanetele afectate la împrumuturi externe. Acțiunea diplomatică decă a început pentru apărarea creditorilor și punerea Helladei sub tutela financiară a Europei este lucru hotărît.

Sórtea această Grecia a bine meritat'o. De doi ani de zile, guvernele din Athena nu facu, decât să înșele poporul și străinătatea cu totu felul de programe financiare în scopul d'a ascunde o situațiune imorală și a face nouă victime.

Starea această de lucruri trebuia să aibă unu sfârșit, și acestu sfârșit este desnodământul fatalu, ce se vede astăzi.

Noi amu prevestit acestu desnodământ; diarele grecesci și guvernele din Athena, cari s'au succedat în cursul acestor din urmă doi ani, ne-au răspuns cu injurii forțe triviale la adresa Directorului nostru și întregii Români. Astăzi Camera și guvernul grecu proclamă singur starea de bancrută. Ce mai rămâne din injuriile lor și ce mai rămâne Grecilor de făcutu? Nimicu, decât să-și puie cenușe în cap și să asculte, cum creditorii, pe care i-a despoiat, le strigă: Ellada e desonorată; Grecia nu se mai pôte guverna singură!

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.
Redactor responsabil: Gregoriu Maior.

Cursul la bursa din Viena.

Din 25 Decembrie 1893.

Renta ung. de aur 4%	116.40
Renta de corone ung. 4%	94.—
Imp. oail. fer. ung. in aur 4 1/2%	125.—
" " " " argint 4 1/2%	100.80
Oblig. " " " de ost. I. emis.	122.80
Bonuri rurale ungare.	94.—
" " croate-slavone.	98.25
Imp. ung. cu premii.	147.50
Losuri pentru reg. Tisei si Seghedin.	141.25
Renta de hartie austr.	97.45
" " argint " " " "	97.21 1/2
" " aur " " " "	118.50
Losuri din 1860.	145.50
Actii de-ale Banței austro-ungar.	997.—
" " ung. de credit	416.75
" " anstr. de credit	344.25
Napoleon d'or	9.93 1/2
Mărci imp. germ.	61.30
London (lire sterlinge).	124.75
Rente de corone austr.	96.95

Cursul pieței Brașov.

Din 26 Decembrie 1893.

Banote rom. Cump.	9.83	Vend.	9.86
Argintă rom.	9.75	"	9.80
Napoleon-d'or	9.90	"	9.94
Albeni	5.80	"	—
Ruble rusesti	130.—	"	—
Mărci germane	61.—	"	—
Lire turcesti	11.22	"	—
Soris. fonc. „Albina” 6%	—	"	—
" " " 5%	101.50	"	102.50

Curată reciprocitate. — Fără acționari.

Totul venitul revine celor asigurati.

Cel mai mare și bogat institut de bani din lume.

Fondul de asigurare
907 milioane
franci.

The Mutual
societate de asigurare pe viață din New-York
fundată 1843.

Asigură viața
după modalitățile cele
mai diferite și mai fa-
vorabile.

Cu prospecte și cu cele mai bune
informațiuni servesc:

Subdirecțiunea Ardelenă seu agentura principală locală
Brașov, ulița Neagră Nr. 45.

35—*

A V I S Ū!

Prenumeratiunile la Gazeta Transilvaniei se pot face și renoi
ori și când dela 1-ma și 15 a fiă-carei luni.

Domnii abonați se binevoiască a arăta în deosebii, când voiesc
ca expedarea să li-se facă după stilul nou.

Domnii, ce se abonează din nou, se binevoiască a scrie adresa lă-
murită și se arate și posta ultimă.

ACTII d'ale „Albinei”, cum și
ori-ce acții dela institute din
provincia **cumperă și vinde** cu
prețuri convenabile
Zarafia LOUIS SEILE
320,2—2
VIENA, I. Wolzeille Nr. 29.

Anunțuri
(insertiuni și reclame)
**Suntă a se adresa subscri-
sei administrațiunii. In casul
publicării unui anunț mai
mult de odată se face scădē-
mētū, care cresce cu câtū
publicarea se face mai de
multe-ori.**
Administrațiunea
„GAZETEI TRANSILVANIEI.”

Numere singurateice
din „Gazeta Transilvaniei”
à 5 cr. se pot cumpăra în
librăria Nicolae Ciureu, și
în tutungeria I. Gross.

Nr. 14971—1893

Publicațiune.

Conform concludului din 13 a l. c. a statoritū reprezentanța comunală orășenescă următorul conspect asupra
virilistilor pro a. 1894.

Numele și caracterul	Darea		Numele și caracterul	Darea		Numele și caracterul	Darea	
	simplă	duplă		simplă	duplă		simplă	duplă
1. Cassa generală de depuneri brașov.	5742	59	47 Mandl Rza, posesor de casă	706	30	95. Temesvári Szeffán comerciant	437	19
2. Kammer Eduard, comersante	1894	71	48 Remyk Stefan, d'or	689	25	96. Tanyog Csapo Frank hotelier	434	—
3. Czall Carl, spiter	1500	87	49. Biserica gr. or. din cetate	684	04	97. Efortia școlilor romane	433	95
4. Prima bancă transilvană	2017	71	50. Fondul rom. cat. de studii	667	69	98. Schreiber Josef fabricant	215	86
5. Dr. Otoban Ferdinand, medic	966	89	51. Moscenit. după Kőrner, pos. de casă	657	83	99. Arzt Josefine posesor de casa	429	17
6. Dr. Fabritius József, medic	838	73	52. Fabricios Carl, comersante	326	8	100. Popp Stefan comersant	214	28
7. Königes Johan, fabricant	788	75	53. Gemeiner Julius, d'or	326	48			
8. Dex'er Alexandru, caffetier	1557	53	54. Jekel Wilhelm, posesor de casă	637	92			
9. Fleicher Mihail, fabricant	754	46	55. Popoviciu Nicolau, profesor	318	15			
10. Institutul general de pensii	1482	11	56. Biserica rom. cat.	627	91			
11. Dr. Czell Wilhelm, fabricant	743	07	57. Vasady József, comersant	310	92			
12. Spitalul femeilor sarace evangelice	1325	94	58. Reunirea de pastrare și ajutoare	607	85			
13. Societatea act. industr. ung. de zahar	1298	88	59. Schobeln de Charlotta, pos. de casă	602	90			
14. Müller Julius, comersante	627	33	60. Sterin de Constantin,	601	94			
15. Czell Frederic	1240	33	61. Bachmayer Elisa	595	99			
16. Habermann Wilhelm, berariu	1156	83	62. Brennerberg de Julius jude de tablă	297	05			
17. Mayer József, avocat	539	19	63. Fromm Martin, morariu	588	27			
18. Dr. Muresianu Aurel, redactor	532	90	64. Puscariu Josef, avocat	293	42			
19. Breuerberg Luise posesor de casa	1072	19	65. Diamandi Manola, poses. de casă	287	93			
20. Ridely Friederich d'or	1052	54	66. Hessheimer Adolf, comersante	574	—			
21. Moștenitorea d. F. de Plekersfeld d'or	1051	71	67. Hening Friederich, pos. de pământ	566	13			
22. Schlaudt Gottlieb, pielar	522	75	68. Nemes Péter, notar publ. reg.	280	54			
23. Copony Martin, fabricant	509	07	69. Trauscheufels Josefina, pos. de casă.	548	—			
24. Pop B. G. posesor de casa	501	64	70. Mátyás József, comersante	533	58			
25. Langer Toma, jude singular	492	50	71. Dr. Flechtenschmayer Carl, medic	264	03			
26. Korodi Mihály, cismariu	476	60	72. Schmid Wilhelm, avocat	263	87			
27. Adler L. Jacob, șfăeri de banca	909	79	73. Jekel Julius, avocat	262	22			
28. Maager Jozsef, notar reg. public	451	11	74. Stenner Paul, posesor de casă	523	07			
29. Societatea jococariilor	910	70	75. Honigberger Friedric	517	54			
30. Biserica gr. or. a sft. Nicolae	895	19	76. Hornung Carl, spiter	257	68			
31. Alexi Theodor, tipograf	432	98	77. Maurer de Victor, director	255	45			
32. Lázár Geó. comersante	428	90	78. Dr. Bachmayer Victor, medic	253	97			
33. Teutsch Mihail, jococariu	426	03	79. Porr Alfred, antreprenor	503	63			
34. Kenyeres Carol, fabricant	832	04	80. Dr. Schwarz Friedric, medic	251	40			
35. Conservatul brașoven de păstrare și antiopățune al primei reuniri a funcionerilor austr. ung.	822	—	81. Arosou Henrik, spediteur	494	75			
36. Legatul Jugaiant	819	10	82. Reich August, avocat	246	66			
37. Legatul P. C. Zeides	811	85	83. Csaltzky Johan, putinar	490	29			
38. Zedler Heuric, librariu	806	70	84. Fabritius Heloise, posesor de casă	489	68			
39. Biserica Sft. Bartolomei	804	08	85. Damian Simion, avocat	241	—			
40. Hiemesch Heinrich, fabricant	754	46	86. Schmidt Albert, posesor de casă	480	76			
41. Biserica evang. din cetate o. a.	744	59	87. Römer Julius, profesor	257	93			
42. Tardler Martin, posesor de case	741	—	88. Adler Leopold, fotograf	469	59			
43. Juon Dușoiu, comersant	364	52	89. Gyertyány de Emil, comersante	459	99			
44. Dük Georg, președ. de trib. în pens.	362	92	90. Bernhardt Rudolf, lacatus	456	70			
45. Adler J. Rudolf, comersante	725	30	91. Adam Carl, avocat	224	70			
46. Freudner József,	359	22	92. Dr. Vajna Gabriel, avocat	220	70			
			93. Biserica Sf. Martin	439	67			
			94. Schwarz András	439	15			

Ceea ce se aduce cu aceea observare la cunoscintă, cumcă eventualele reclamațiuni în contra prezentului conspectu au de a se
cerne acestui magistrat în decursul a 15 zile.

Brașov, 18 Decembrie 1893.

218,1—1.

Magistratul orășenesc.